

עין משפט
גד מצוה

- א מ מיי מיה מהל' אסור
- ב ביי בטיי' מהלכות משיקין
- ג הלכה ג:
- ד מ ד מיי שם הלכה ג:
- ה ב מיי מייט מהל' משיקין
- הלכה ג:
- ו מיי מייט מהלכות פסוקים:
- ז מייט פ"ב מהלכות ערמין הלכה ט:
- ח מייט שם הלכה ג:
- ט מייט פט"ו מהל' משיקין
- הלכה א':

רבינו גרשום

הכולל חובב חסדו ולו שירים הרוא קומץ קחורניג מאידך כל קטן הוא דלא קא איבערב סולתין מבש אהרדי. והכי אפשר למעבר אלא ש"מ גדולא אמר הכי דבמותר לערב חובה גרובה קמפלגי דר סבר אסור לערב היילך לא מצי פירי הכי דהא ר' דרובה גינה בשאר דהוו להו גרבה נכח אחד ולאו בדר' אליעזר קא מפלגי: רבנן דרבימיין שיתין בחזי מנא אמר דאמרי לם: ששונים י' לוגין וכל חד וחד שערין לוגנא דהנן י' לוגין קא שקיל וכתבא: העשונים דא דתנא הלוינ: ורובין סבר דכחלו י' אין להו אלא חד לוג. ולהכי לא מצי מייתי י' בחז מנא דלא ידעינא י' איהא מנח דא כל חני י' דאמרי י' גדר וסני בחז לוג וסמא שתי מנחות גינהו דהיא חז חובה והשאר הוו גרבה וצריכי ב' לוגין א' דא למנחת חובה וחד למנחת גרבה היילך י' אפשר בתקנה אלא א"מ מייתי י' וחדרייה וריהב בהו לוג וכן סבר דאמרי י' אלא נחשבה למיבר מנחה באפי נפשה הוא וחדא מנח שני לא חד לוג בן גדולה בין קטנה: רב אשי לא מחד לחורניג א' מותר קא מיפלגי ולא איירי כלל בכל חד דאמורן אלא פסיק ואמר סברי פליגי: רבנן דרבי קטן דאמרי גדול יצא. ואם נדר י' והביא י' יצא: אה אפליגו דהנן קטן כר: דאירי ואירי קומין הוא. בין שחביא מנחה קטנה בין מנחה גדולה אין מעלה מנחה לבונה אלא קא קומץ להכי קאמר רבי דרציא: אבל תתם בהמה דקא נפיש ארמורין, וכי תגרבע על דרביא ארמורין, דפר נפשי דמרגל דהוי לגבה טפי ממה דנדר אימא מודן ליה לר' דלא יצא צריכא: ה' קמציין הן. ורבה עניין הוו חשיבי קמציין: האומר הוי עלי לבונה סתם מותר ביתו קומץ: טענין ב' קמציין. ליתן בכל א' קומץ לבונה: לא יפחות ממעה סף. חתשת שירא מעה מעה סף, ולהכי ווסר דמי נחשת מכולה

שיטת מקובצת

גמ' דהנן דאביי אומר אפי' מנחת של ששים: וס' לרוב שמן ורבן סביר לה חכמה דאמרו י' שם חמשה קמציים הם האומר הוי עלי לבונה: ס' שאין לך דבר שקיב כרם לבונה אלא לבונה: שם סבל דבר שקרב כרלי לבונה ור' ליכא. ורש"י ד"ה דלמא כר' הוה ליה לה מה שבכלי שיריים וכי קמץ: ד"ה אית ליה כר' ואי כרלי חובה: ד"ה ורבי ליה ליה ליה: ד"ה אפשר כר' ואי לא הא דלמא כרליה חובה היא וקם ליה: ד"ה אפשי כר' ואי לא הא דקמיצנא דרבי אחובה ומאי כר' ולאוחה גרבה דפשי בכלי גדול ומנע להו מניע שני ראשי הכלים זה בעד זה: באידך גרבה דרבלי גדולא אקמץ דבלי קטן ומקטר: באיד קמייתא של רבי גדול חובה: ד"ה אין לה למנחה אבל למה לא לכל המנחה ואי ערוב: באיד' בכלי אחד חזי ליה בשני לוגין ואי חדר: ד"ה קטן והביא גדול וזה כר' אלא ג' עשרונות ומייתי ששים עשרונות יצא ולא בעי: ד"ה

אמרין דגדול כר' ואיכא למיבר דלאו הכי נדר בההוא קאמר לא יצא משום דנפישין אימורים דיריה: ד"ה נחשת כר' לא יפחות משוה מרוב כסף דמייית נחשת השעה כסף: ד"ה יביא כר' שיועד בעצמו שמשולם לא נתכוון לכל כך הסיד: ד"ה מגלן דסתם הקטרת לבונה הוי קומץ: תרדי' אפשר כר' כגון דחקק קריא בקבא אפי"ג: באיד' דהוי גרבה הסיד ומהי' רובי כראביא: ד"ה המעלה כר' ואית ומי סתם לן תנא כר' אליעזר דפירי דרבחים. וזיב ד' קט ע"ב:

ע"ס דלפנינו מקר' מק' שלטי דמסכת יומא (ע"פ כ.), וכמה שני גזירין. שני בקיעות גדולות וכן הוא אומר. דע"ס קרנן מקריו ולדברי רבי עצים טעונין קריצה. שיהן מן הטעם מעט בקומלו וקטירי מחלה. דהואיל ומקיס לוי למנחה טעונין מלח והכסה טענין מן קמילה (שניה ע"ס חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).
אמר רבא לדברי רבי. דקיי רבא קרנן, אומן ע"ס טעונין ע"ס חמ"ס להסיון ע"ס חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

קו:

אפשר דמייתי שיתין בחד מנא ומנע דהו וקמיין. תימנה והא תניא דהקומץ דבה (לעיל דה). והרים ממנו בקומלו מן המחובר שלא יציל עשרון בשני כלים ויקומץ ומשמע מהם כגון דחק קריא דקבא אפי"ג דעריב מעילאי ולין לחלק בין עשרון אחד לכמה עשרונות דהא על כרחיך הא דקאמר'י הכא ומנע להו וקמיץ למה לי דמנע להו אי לאו משום דתמיב ממנו כדדריש להו התם וכיוון דמדמכזי ממנו נפקא ים לנו למנע שני עשרונות בשני כלים כיון דחדא מנחה גינהו וחד קומץ לתרווייהו אפי"ג דנגעי כמו עשרון אחד בשני כלים ולריך לפרש שני כלים דהכא כעריבה של מרגנוליס דהתם ואפי"ג דמפסקן ממיילתה הא נוגע וא"ת דכבולה שמעתא משמע דלא אסרינן אלא לערב חובה בגדשה אצל חובה בחובה משמע דשרי וא"כ לרבי יאמר אם ששים עשרונים נדרמי הרי עלי עדיין עשרון א' ואם פחות מם' נדרמי הרי עלי עדיין כל מה שסיסרמי מם' ועוד עשרון אחד יומר ומייתי שיתין צמד מנא וחד צמד מנא ומנע להו וקמיץ מהאי לערב ויש לומר כדשינן לעיל צפרק למתחילה ואין לנו לעשות כאן תקנה ע"י הרי עלי אצל צצרי וז שרי דהוי (ס' דגדה ורבי כר' אליעזר צן יעקב ואין לומר דלייתי שיתין צמד מנא וחד צמד מנא ומנע להו וקמיץ להו מעשרון מערב' דגששים דהא (ס' כי כלל חובה מנעב' דגדה הוה ליה חיסר שמנח וריצה שמנה: **לא** יפחות משני גזירין. דווקא כי אמר ע"ס אצל כי אמר עץ מייתי גזיר אחד כדאיכא צשלים (דף ק"ו): **לא** יפחות חבויין. נמסכת שגולים צפרק שלשה עשר שופרות (דף י"א) פליגי אי **המועלה** את הקומץ בחוץ חייב. ובהא כללל הוי מעלה

קומץ צפנים דהקטרה מעלייתא היא והלכך לא חשיב להו ציטתא ק' פירש צבוקטרים וא"ת ומי סתם לן מנא כר' אליעזר דצפרק צתרא דוצמים (דף ק') ומייתי ליה לעיל צבוק פרק קמא (דף י"ב): דרצנן מחיזי צמית צחון וי"ל דקומץ דנקט לאו לאפוקי צית אלא לאפוקי מלידך דרבי אליעזר דלמר בשני צוירי לצונה עד שיקריב שני קמלים ולפירוש זה לא מייתי קצומץ דסולת: **והא איכא** עולה. וא"ת והא איכא שמן למי"ד צפרק כל המדיר (וצמים א'): דכליל וי"ל כיון דאיכא שמן דלכלי כהנים לא פסיקא ליה ועוד קשרא וזהו איכא ע"ס דאפי' לרבי דלמר טעון קמילה הכל קרב כמפורש דהקומץ דבה (לעיל כ:):

וילמלא

לכך נתבוננתי: **גמ'** »תנו רבנן »קרבן »קרבן מלמד שמתגרבינן עצים וכמה שגזירין וכן הוא אומר »הגורלות הפלגו על קרבן העצים רבי אומר עצים קרבן הם טעונין מלח וטעונין הגשה אמר רבא ולדברי ר' רבי עצים טעונין קביצה אמר רב פפא לדברי רבי עצים צריכין עצים: לבונה לא יפחות מן הקומיץ: מגלן דרתיב »והרים ממנו בקומצו מסלת המנחה ומשמנה ואת כל הכבונה מקיש לבונה להרמה דמנחה מה הרמה דמנחה קומין אף היכא דלמר נמי קומיץ: ת"ר »הרי עלי לבונה יביא לבונה שאין לך דבר שקרב לגבי מזבה אלא לבונה פירשתי ואיני יודע מה פירשתי יביא מכל דבר שקרב לבונה ותו ליכא והא איכא »עולה איכא עורה לכהנים והא איכא עולת העוף איכא

כל כך עד שיועד צעמזו שלעולם לא לך נתכווין: **גמ'** »קרנן. נפש כי תקריצ קרבן מנחה איקרו קרבן: **וטעונין הגשה**. צקנן דרומית מערנית כמנחה: **ע"ס טעונים קמילה**. שמרסקן לעצים דקין עד שנטול מהם מלא קומלו: **ע"ס**. שהתנדד אדם טעונים ע"ס להסיקן צעאי הקדש כשאר קרבנות: **מגלן**. דקסם הקטרה הוי קומץ: **פירשסי**. אחד מאותן קריצינין כולם למנזח ואיני יודע איה מהם פירשסי. וקא (ס) סלקא דעמך דהאי מנדחת למניינא דעמיא (גמין) אמרדי דליתא) ציה היתר שרייט לכהניס ואפי"ג דלינו נקטר כולו (י)כמיין עולת העוף ומנחת נכדים והילכך יציא מכולן אצל היכא דלמר הרי עלי למנזח סתם משמע דבר שנקטר(ס) היינו לצונה: וסו **ליכא**. ואמילמלא קמייתא קאי דאין לך דבר הקרב כולו למנזח אלא לצונה:

הרי עלי עשרון פרק שלשה עשר מנחות

דלמא כולה חובה היא וכל »שהוא ממנו לאישים הרי הוא בכל תקטירו אמר ר' יהודה בריה דרבי שמעון בן פזי דמסיק להו לשום עצים וכרבי אליעזר »דתניא רבי אליעזר אומר (ס) ילריה ניוחור אי אתה מעלה א אבל אתה דרבה לרבי אשי ודלמא דכולי עלמא מותר לערב חובה בגרבה והבא בררבי אליעזר קא מיפלגי דרבנן אית להו דרבי אליעזר ורבי לית ליה דרבי אליעזר אמר ליה אי סלקא דעתך לרבי מותר לערב חובה בגרבה ודרבי אליעזר לית ליה אפשר דמייתי שיתין בחד מנא וחד וחד בחד מנא ומנע להו חובה בגרבה ודרבוי עלמא אית להו דרבי אליעזר והבא בפלוגתא דרבי אליעזר בן יעקב ורבנן (ס' מיפלגי »דתנן אפי' מנחה של ס' עשרון נותן לה ס' לוג רבי אליעזר בן יעקב אומר אפילו מנחה של ששים עשרון אין לה אלא לוגה שנאמר »למנחה ולוג שמן רבנן סברי (ס) »([ברבנן] דאמרי ס' לוג וכל חד וחד עשרון לוגה קא שקיל ורבי סבר כר') אליעזר בן יעקב דאמר אין לה אלא לוגה ולא ידעינן אי חרדא מנחה היא דסגי לה בחד לוג אי שתי מנחות גינהו דבעינן שני לוגין רבי אשי אמר בקטן והביא גדול קמפלגי רבנן סברי קטן והביא גדול יצא ורבי סבר לא יצא והא איפלגו בה חרדא ומנא »דתנן יבטן והביא גדול יצא רבי אומר לא יצא צריכא דאי איתמר בהא בהא קא אמרי רבנן משום דאידי ואידי קומיין הוא אבל התם דקא נפישו אימורין אימא מודו ליה לרבי ואי איתמר בההיא כההיא קאמר רבי אבל בהא אימא מודי להו לרבנן צריכא (ס' סימן) עצי"ה וה"ב י"י עולה"ה תורה"ה שו"ר): **מתניתי** »הרי עלי »עצי"ה יפחות משני גזירין לבונה לא יפחות מקומיץ »חמשה קמציים הם דהאומר עלי לבונה לא יפחות מקומיץ המגרב מנחה יביא עמה קומיץ לבונה המועלה ה"את הקומיץ בחוץ חייב שני בויכין יטעונין שני קמציים הרי עלי זהב לא יפחות מדריג זהב יכסף לא יפחות מדריג »כסף נחשת לא יפחות ממעה כסף »פירשתי ואיני יודע מה פירשתי יחא מביא עד שיאמור לא

דלמא כולה חובה היא. ומכי שקיל קומץ קמא הוה ליה כל מה שבכלים שרייסי וזי קמיץ דגדשה ומקטר לה הוו להו [מקטירין] שרייסי (שחמקרו): **דמסיק להו לשם ע"ס**. לעולם דחובה מקטיר צרישא דקאמר דילמא אינוס שרייסי גינהו וקמו להו צבל מקטירו דמקטר ליה לקומץ דגדה לשם ע"ס: **ואל המנזח לא יעלו**. צמריה דהסוף קרא דצל מקטירו כתיב: **איס** **לבו** **דר' אליעזר**. הלכך כי מקטיר לקומץ דגדה מתנה ואומר אם איכא דגדה צהסאל ליה מהוי הקטרה מעילאי ואי כולה למנזח הוה צהסאל קמייתא מהא הקטרה והך לשם ע"ס: **ורבי לית ליה דר' אליעזר**. הילכך לא מצי לאמרוי צמד מנא דמו לא (א) מקטר לקומץ קמא(ס) דלמא כולה חובה וקס ליה צבל מקטירו: **אפשר דמייתי ששים צמד מקטירו: א** **אפשר דמייתי ששים צמד מנא וחד צמד מנא**. וקמיין מגדול צרישא ומתנה אי כולה חובה שפיר ואי לא לא דקמיננא ליהוי ממוצה ונמייל דקמיננא סמכלי א' יסחור אהסוא עשרון ולאזמה דגדה דפס צבלי (ו) אחר ומנע מנגנן לרשא הכלים וזו צצז זה כדי שיגעו רשאי הקלמות(ס) ו לזו כי היכי דלשמייר דגדה דצבלי גדול הקומץ דצבלי קטן (ס)ומנחה חובה וסדר דנדר דאי נמי הווא קמייתא כל כלי גדול חובה לא הוו להו שרייסי שחסרו דמנחהו שיתין דצמד מנא לא שקיל ולא מידי ממי שקיל קומץ קמא: **ששים לוג**. לששים עשרון שצאזוח כלי ומתנה כמה שנדרמי מהא למנזחתי והשאר מהא דגדה וכל חד עשרון לוג שקיל ודחובה למנזח ודגדה נלדשה: **אין (ס) (מנחה)** **אלא לוגה**. לוג לכל המנחות ואי עריב שמים מנחות וז של שלשים וז של שלשים צבלי אחד צבי לזו ב' לוגין ואי חרדא האא אצבי צמד לוג: **קטן וסכא גדול**. וזה אי נמי לא נדר אלא שלשה עשרונות ומייתי חמשה לנדרו יא לא צעי אלתניי מידי: **קטן וסכא גדול**. שור קטן ועי' והציא גדול: **אידי ואידי**. בין מנחה גדולה ובינ מנחה קטנה חד קומץ מקריב: אימורין דגדול נפיש' מדקטן ואיכא למימר לא הכי נדר צהסוא קאלמר לא יא לא דנפישו אימורין דיריה: **מתניתי** »שני גזירין. שני בקיעות גדולות: **והמעלה אם הקומץ צחון חייב**. כרת דהעלאה היא. וזהאי כללל הוי מעלה קומץ צפנים דהקטרה מעלייתא היא הלכך לא חשיב להו ציטתא: **שני בויכין**. כל לחס הפנים: **נחשם לא יפחות ממעה כסף**. לא יפחות משוה מעה כסף דמייתי (נחושת) שוה מעה כסף: **פירשסי**. כי וכן זהב ואיני יודע כמה פירשתי: **יביא**

כתי (יוסא שם) פלוגמייזו צנחסי אכרי טחלת שנתגרעו צבארי עולה ר"א אומר יתנס למעלה ורואה אי תא צבר טחלת לא צמנח דהוא כן ע"ס, ומכ"ס מערב צורמן ואלו לית השפירא שאסור להקטיר אכרי טחלת משום לאו דכל שממנו לאשסי ור"א קרי כמרי דהסוף קרא מיני קרבן ראשית תקטירי חוסם לך שאור ודבש, כמורים איה מוצא מן התמרים ומנחה שמי הלחם סהא וסלתי מן שאזלר, וסא תסנח לא יעלו לית נוחת קאי נמי אלתנו אש לא יקטירו ואשמיטין ללא אסר הקטירו אלא במתכנין לית נוחת וסא (שם) משני גזירין. ולכס נקט שני גזירין משום דחשיבי כאלוין למנזח למערכת, דלאש' שסייה מערב' מדורס היו נטמין עליה ב' גזירי דהא קרל לא מקטירו ממנו

כתי (יוסא שם) פלוגמייזו צנחסי אכרי טחלת שנתגרעו צבארי עולה ר"א אומר יתנס למעלה ורואה אי תא צבר טחלת לא צמנח דהוא כן ע"ס, ומכ"ס מערב צורמן ואלו לית השפירא שאסור להקטיר אכרי טחלת משום לאו דכל שממנו לאשסי ור"א קרי כמרי דהסוף קרא מיני קרבן ראשית תקטירי חוסם לך שאור ודבש, כמורים איה מוצא מן התמרים ומנחה שמי הלחם סהא וסלתי מן שאזלר, וסא תסנח לא יעלו לית נוחת קאי נמי אלתנו אש לא יקטירו ואשמיטין ללא אסר הקטירו אלא במתכנין לית נוחת וסא (שם) משני גזירין. ולכס נקט שני גזירין משום דחשיבי כאלוין למנזח למערכת, דלאש' שסייה מערב' מדורס היו נטמין עליה ב' גזירי דהא קרל לא מקטירו ממנו

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).אמר רבא לדברי רבי. דקיי רבא קרנן, אומן ע"ס טעונין ע"ס חמ"ס להסיון ע"ס חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

מסורת הש"ס

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).

חמ"ס להסיון (ע"פ כ.).